

L'EVANGELI I L'ESGLÉSIA

Dissabte 16 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gàlates 6:1-10; Mateu 18:15-17; 1 Corintis 10:12; Romans 15:1; Juan 13:34; Lluc 22:3.

PER MEMORITZAR:

“Per tant, mentre tinguem oportunitat, procurem fer el bé a tothom, però, sobretot, als germans en la fe” (Gàlates 6:10).

“Alguns grangers van decidir prendre les hortalisses més grans per consumir i utilitzar les més petites com a planter o per produir llavors. Després d'algunes collites decebedores, van descobrir que la naturalesa havia reduït els seus cultius a la mida de bales. Gràcies a aquesta adversitat, aquells grangers van aprendre una important llei de la vida.

”No podien quedar-se amb les millors coses de la vida i utilitzar les sobres com a llavors. La llei de la vida decretava que la collita reflectiria allò que es plantava.

”En un altre sentit, plantar [hortalisses] petites segueix sent una pràctica comuna. Prenem les grans coses de la vida per nosaltres i plantem les sobres. Esperem que, per algun boig miracle de les lleis espirituals, el nostre egoisme sigui recompensat amb generositat” (INTERNATIONAL STUDENT FELLOWSHIP NEWSLETTER, març de 2007).

Pau, a Gàlates 6:1 al 10, aplica aquest principi. En comptes que els membres s'estiguin “mossegant i devorant els uns als altres” (*veure* Gàlates 5:15), l'església hauria de ser un lloc en el qual l'Esperit ens porti a posar els altres davant nostre. Entendre que som salvats per gràcia ens hauria de fer humils, i més pacients i compassius en el nostre tracte amb els altres.

RESTAURAR EL CAIGUT

Encara que Pau té grans expectatives per a la naturalesa de la vida cristiana (Gàlates 5:16), el seu consell per als creients a Gàlates 6:1 també és summament realista. Els éssers humans no són perfectes; ni tan sols els cristians més aplicats són immunes als errors. En grec, les paraules de Pau a Gàlates 5:16 indiquen que està veient una situació que segurament passarà a l'església en algun moment. Pau dóna als gàlates consells pràctics sobre com tractar, quan sorgeixin, amb aquest tipus de situacions.

De quina manera haurien de reaccionar els cristians quan un altre creient cau en algun tipus de comportament pecaminós? Gàlates 6:1; Mateu 18:15-17.

Per treure un benefici del consell de Pau a Gàlates 6:1, hem d'entendre exactament la situació que té en ment. Aquesta gira al voltant de dues paraules utilitzades en la primera part del versicle. La primera paraula és “sorprès” (a *SBT* i *BM*) o “descobert [literalment, “si descobriu]” (a *BEC* i *BCI*). Significa literalment “detectar, descobrir, superar”. El context i les diferents subtileeses associades amb aquesta paraula suggereixen que Pau té dos aspectes en ment. Es refereix no només a un creient que “sorprès” a un altre creient en l'acte d'alguna falta, sinó també al procés pel qual una persona és veu “superada” per un comportament (*veure* Proverbis 5:22) que, en la millor de les circumstàncies, hagués escollit evitar.

Per la terminologia que utilitza, és evident que la falta a la qual es refereix Pau no sigui deliberada. La paraula traduïda com “falta”, o “mancament” (*BM*), que prové del mot grec *paraptoma*, no es refereix a un pecat deliberat sinó més aviat a un error, una ensopegada, o un pas en fals. Això últim té sentit especialment a la llum dels comentaris anteriors de Pau sobre caminar en l'Esperit. Encara que això no justifica de cap manera l'error de la persona, és indubtable que Pau no s'està referint a un cas de pecat desafiant (1 Corintis 5:1-5).

La resposta apropiada en aquestes circumstàncies no hauria de ser el càstig, la condemna o la remoció de la membresia, sinó la restauració. La paraula grega traduïda com “restaurar” és *katartizo*, i significa “esmenar” o “posar en ordre”. Al Nou Testament, aquesta paraula s'utilitza en el context d'“apedaçar” xarxes de pescar (Mateu 4:21), i descriu el procés de posar al seu lloc un os trencat, com a terme mèdic en la literatura grega. De la mateixa manera que no abandonariem a un altre creient que caigués i es trenqués l'os d'una cama, com a membres del cos de Crist hauríem de tenir una compromesa cura vers els nostres germans i germanes en Crist que poden arribar a ensopegar i caure, i fer junts el camí cap al Regne de Déu.

En comptes de practicar el que diu Mateu 18:15 al 17, quina és la raó per la qual tan sovint parlem malament de la persona amb la qual estem enfadats, permetent que el nostre enuig bulli contra la persona o, fins i tot, planejant alguna forma de venjança?

COMPTE AMB LA TEMPTACIÓ

“Aleshores Natan digué a David: ‘Tu ets aquest home!’” (2 Samuel 12:7).

No hauríem de passar per alt la serietat de les paraules de Pau a Gàlates 6:1, de cuidar la nostra vida per no caure nosaltres també en temptació. Un indicador de la urgència i de la preocupació personal que trobem darrere el consell de Pau es pot veure en la manera en què fa la seva apel·lació. La forma verbal traduïda com a “tenint compte” [“vigilant-te”, a *SBT*] significa literalment “mirar detingudament” o “prestar acurada atenció a” (*comparar amb* Romans 16:17; Filipencs 2:4). Per tant, el que Pau està dient és, literalment, “mantingues un ull vigilant sobre tu mateix”, no sigui que el pecat també et prengui per sorpresa. Per ressaltar aquest advertiment, Pau canvia de la segona persona del plural (“vosaltres”), a la primera meitat de Gàlates 6:1, a la segona persona del singular (“tu”), en l'última meitat del versicle. No es tracta d'una advertència general que s'aplica a la congregació com un tot; és un advertiment personal adreçat a cada persona dins de l'església.

Pau no identifica explícitament la naturalesa de la temptació contra la qual adverteix tan emfàticament als gàlates. Potser no tenia un sol pecat en ment, sinó que simplement s'estava referint al perill de cometre el *mateix* pecat, sigui el que sigui, del qual estaven intentant restaurar l'altre. Alhora, les seves paraules a Gàlates 5:26, en contra de tornar-se “vanagloriosos”, suggereix que està advertint en contra de creure que d'alguna manera són espiritualment superiors a aquells a qui estan restaurant.

Per què Pau havia advertir als gàlates contra l'orgull espiritual? Considera 1 Corintis 10:12; Mateu 26:34; i 2 Samuel 12:1 al 7.

Un dels majors perills de la vida cristiana és un sentiment d'orgull espiritual que ens fa pensar que som d'alguna manera immunes a cometre cert tipus de pecats. El fet és que, lamentablement, tots tenim la mateixa naturalesa pecaminosa; una naturalesa que s'oposa a Déu. Per tant, sense el poder subjugador de l'Esperit de Déu, podríem arribar a caure en pràcticament qualsevol pecat, si es donessin les circumstàncies. Un reconeixement com aquest de la nostra veritable identitat fora de Crist ens pot ajudar a no caure en el pecat de la autojustificació, i també pot oferir-nos més compassió per altres persones que cometem errors.

Quantes vegades has condemnat a altres (fins i tot només en el teu cor) per cometre pecats dels que, alguna vegada, tu també has estat culpable?

PORTAR LES CÀRREGUES

A més de restaurar el caigut, quines altres instruccions dóna Pau als creients de Galàcia? Gàlates 6:2-5; veure també Romans 15:1; i Mateu 7:12.

La paraula grega traduïda com “càrrega” [“feix”, a *SBT* i *BM*] a Gàlates 6:5 és *baros*. Literalment es referia a una pesada càrrega que algú havia de portar una llarga distància. Però, amb el temps, es va convertir en una metàfora per a qualsevol mena de problema o dificultat, com la càrrega d'un llarg dia de treball en un dia calorós (Mateu 20:12). Mentre que el context immediat de la declaració de Pau d'“ajudeu-vos els uns als altres a portar les càrregues” inclou, per cert, les caigudes morals dels altres creients esmentats en el versicle anterior, el concepte de portar les càrregues que Pau té en ment és molt més ampli. Les seves instruccions revelen diversos aspectes espirituals de la vida cristiana que no haurien de passar per alt.

Primer, com assenyala Timothy George, “tots els cristians tenen càrregues. Les nostres càrregues poden diferir en grandària i forma, i també a classe, depenent de l'ordre providencial de la nostra vida. Per a alguns, és la càrrega de la temptació i les conseqüències d'una caiguda moral, com reflecteix el versicle 1. Per a altres, pot ser una malaltia física, un desordre mental, una crisi familiar, l'atur, la possessió demoníaca, o una infinitat d'altres coses; però cap cristià està exempt de càrregues” (*Galatians*, pàg. 413).

Segon, Déu no desitja que portem *totes* les nostres càrregues en solitud. Lamentablement, sovint estem més disposats a ajudar a altres a portar les seves pròpies càrregues que permetrà que altres ens ajudin amb les nostres. Pau condemna aquesta actitud d'autosuficiència (Gàlates 6: 3) com a orgull humà, quan refusem reconèixer que també tenim necessitats i debilitats. Aquesta mena d'orgull no només ens treu el consol dels altres, sinó també impedeix que altres compleixin el ministeri que Déu els ha cridat a realitzar.

Finalment, Déu ens crida a portar les càrregues d'altres perquè el consol de Déu es manifesta per mitjà de les nostres accions. Aquest concepte està construït sobre el fet que l'església és el cos de Crist. Una il·lustració d'això està en les paraules de Pau: “Però Déu, que és consolador dels abatuts, ens va confortar amb l'arribada de Titus” (2 Corintis 7:6).

Observa que “el consol de Déu no li va ser donat a Pau a causa de la seva oració privada i la seva espera en el Senyor, sinó a través de la companyonia d'un amic i per les bones noves que ell va portar. L'amistat humana, en què suportem les càrregues els uns dels altres, és part del propòsit de Déu per al seu poble” (JOHN R. W. STOTT, *The Message of Galatians*, pàg. 158).

Què t'impedeix buscar ajut? L'orgull, la vergonya, la manca de confiança, un sentiment d'autosuficiència? Si tens necessitat, per què no busques a algú en qui confies i li demanes que t'ajudi a suportar les teves càrregues?

LA LLEI DE CRIST

Pau relaciona el fet de suportar les càrregues amb complir la llei de Crist. Què vol dir amb “la llei del Crist”? Gàlates 5:14; 6:2; Joan 13:34; Mateu 22:34-40.

L'ús que Pau fa de l'expressió “la llei del Crist” (*ton nomon tou Christou*) no apareix en cap altra part de la Bíblia, encara que ell mateix usa una expressió similar a 1 Corintis 9:21 (*ennomos Christou*). La singularitat d'aquesta expressió va donar com a resultat una sèrie d'interpretacions diferents. Alguns argumenten erròniament que això és una evidència que la Llei de Déu donada al Sinaí va ser reemplaçada per una llei diferent, la llei de Crist. Altres afirmen que la paraula *lleis* simplement vol dir un “principi” general (*veure* Romans 7:21), el que indica que en portar les càrregues d'altres estem seguint l'exemple de Jesús. Mentre que aquesta última interpretació té algun mèrit, el context i la terminologia similar amb Gàlates 5:14 suggereixen que “complir la llei del Crist” és una altra referència a complir la llei moral per amor. Amb anterioritat Pau va demostrar a les seves cartes que la llei moral no va ser anul·lada amb la vinguda de Crist, sinó que en ser interpretada per l'amor continua jugant un paper important en la vida cristiana. Això és la personificació del que va ensenyar Jesús durant el seu ministeri terrenal, i el que també va practicar al llarg de la seva vida, i fins i tot en la seva mort. En portar les càrregues d'altres, no només estem seguint les petjades de Jesús, sinó també estem complint la llei.

Sorgeix un altre problema en aquests textos: l'aparent contradicció entre Gàlates 6:2 i 6:5. Però aquest problema es resol fàcilment al adonar-nos que Pau està fent servir dues paraules diferents per descriure dues situacions diferents. Com ja hem vist, la paraula per “càrregues” (*baros*), al versicle 2, es refereix a una pesada càrrega que ha de ser portada una llarga distància. No obstant això, la paraula *fortion*, al versicle 5, es refereix a la càrrega d'un vaixell, o a la motxilla d'un soldat, o fins i tot a un nen al ventre. Mentre que les primeres càrregues poden deixar-se de banda, aquestes últimes no. Una dona embarassada ha de portar al seu propi fill. Com ho suggereix aquest exemple, hi ha algunes càrregues que les persones poden ajudar-nos a portar, però hi ha altres que cap ésser humà pot portar per nosaltres, com la càrrega d'una consciència culpable, el patiment i la mort. Per a aquestes, hem de dependre únicament de l'ajuda de Déu (Mateu 11:28-30).

Mentre que amb algunes càrregues pots aconseguir ajuda d'altres persones, altres càrregues només pots lliurar-les al Senyor. Com pots aprendre a donar al Senyor les coses que per tu mateix simplement no pots portar?

SEMBRAR I COLLIR

A Gàlates 6:7, la paraula traduïda com “enganyat” (*mukterizo*) es presenta al Nou Testament només aquí, tot i que apareix sovint a la traducció grega de l'Antic Testament. Significa, literalment, “aixecar el nas amb menyspreu”. A l'Antic Testament generalment es refereix al menyspreu pels profetes de Déu (2 Cròniques 36:16; Jeremies 20:7), i fins i tot una vegada s'utilitza per descriure gràficament una actitud de rebel·lia cap a Déu (Ezequiel 8:17).

Allò que Pau vol emfatitzar és que les persones poden ignorar a Déu o fins i tot desobeir els seus manaments, però no poden burlar-se de Déu. Ell és el Jutge suprem, i al cap i a la fi, hauran de pagar el preu dels seus actes.

Llegeix Gàlates 6:8. Què vol dir Pau aquí? Quins exemples pots trobar a la Bíblia de personatges que van sembrar per a la carn o que van sembrar per a l'Esperit? (Veure, per exemple, Fets 5:1-5; Lluc 22:3; Daniel 1:8; Mateu 4:1).

La metàfora de Pau de la sembra i la collita no és única. És un fet de la vida que apareix en molts proverbis antics. No obstant això, l'important és el sentit que Pau la utilitza per ressaltar els seus comentaris anteriors sobre la carn i l'Esperit. James D. G. Dunn assenyala: “Un equivalent modern és que som lliures per triar, però no som lliures per triar les conseqüències de les nostres decisions” (*The Epistle to the Galatians*, pàg. 330).

Encara que Déu no sempre ens lliura de les conseqüències terrenals dels nostres pecats, no hauríem de deixar-nos dominar per la desesperació a causa de les males decisions que prenem. Ens podem alegrar que Déu ha perdonat els nostres pecats i ens ha adoptat com a fills. Hauríem de capitalitzar les oportunitats que ara tenim per invertir en aquelles coses que produiran una collita celestial.

Gàlates 6:10, d'altra banda, il·lustra el fet que “l'ètica cristiana té un enfocament dual: un és universal i abastant: ‘fem el bé a tothom’; l'altre és particular i específic: ‘especialment als qui són de la família de la fe’. L'apel·lació universalista de Pau es basava en el fet que totes les persones, sens cap dubte, van ser creades a la imatge de Déu i, per tant, són infinitament precioses a la seva vista. Quan els cristians obliden aquesta dada fonamental de la revelació bíblica, inevitablement han estat víctimes dels pecats engegadors del racisme, el sexisme, el tribalisme, el classisme, i mil discriminacions més que ha sofert, com plagues, la comunitat humana des d'Adam i Eva fins al temps present” (TIMOTHY GEORGE, *Galatians*, pàgs. 427, 428).

Sempre estem sembrant, per bé o per mal. Observa't a tu mateix: quina mena de collita penses que tindràs?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “L'Esperit de Déu manté el mal sota el domini de la consciència. Quan l'home s'exalça per sobre de la influència de l'Esperit, recull una collita d'iniquitat. Sobre aquest home, l'Esperit té una influència cada vegada menor per restringir-lo de sembrar llavors de desobediència. Els advertiments tenen cada vegada menys poder sobre ell. Gradualment perd el seu temor de Déu. Sembra per a la carn, i recollirà corrupció. Està madurant la collita de la llavor que ell mateix ha sembrat. Menysprea els sants manaments de Déu. El seu cor de carn es converteix en un cor de pedra. La resistència a la veritat ho confirma en la iniquitat. Com els homes van sembrar llavors de maldat, la impietat, el crim i la violència prevalien en el món antediluvià.

”Tots haurien de ser intel·ligents pel que fa a la causa per la qual l'ànima és destruïda. No es deu a algun decret que Déu hagi enviat contra l'home. Ell no fa que l'home sigui espiritualment cec. Déu proporciona suficient llum i evidències per capacitar a l'home per poder distingir entre la veritat i l'error; però no el força perquè rebi la veritat; el deixa en llibertat de triar el bé o el mal. Si l'home rep l'evidència que és suficient per a guiar el seu judici en la direcció correcta, i tria el mal una vegada, ho farà més fàcilment la segona vegada. La tercera vegada s'apartarà de Déu encara amb més avidesa, i triarà estar del costat de Satanàs. I continuarà en aquesta manera de fer fins que sigui confirmat en el mal i cregui que és veritat la mentida que ha fomentat. La seva resistència ha produït la seva collita (*Ms 126, 1901*)” (“Comentarios de Elena G. de White”, a *CBA 6:1112*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En un sentit pràctic, què significa realment “restaurar” a un altre creient que ha caigut en pecat? De quina manera la naturalesa del pecat comès afecta el procés de restauració? La restauració, vol dir que tot serà igual que abans? Explica-ho.
2. Atès que hi ha algunes càrregues que les persones han de portar per compte propi (Gàlates 6:5), de quina manera pot determinar un creient si hauria d'intentar ajudar a un altre?
3. Com està complint la teva església les instruccions de Pau a Gàlates 6? Què pots fer personalment per marcar la diferència?

RESUM: L'indicador de la presència de Déu enmig del poble es troba en l'esperit cristià que es manifesta dins de l'església. Pot apreciar-se en la mesura que s'imparteixi perdó i restauració als que erren, en la forma d'ajudar-se mútuament en les proves, i en els actes intencionals de bondat compartits no només entre ells sinó també amb els no creients.